

РЕШЕНИЕ

№ 7342

гр. София, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **9358** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е въз основа решение № 8368/12.07.2021г., постановено по адм. дело № 1822/2021г., по описа на ВАС, Осмо отделение, с което е отменено решение № 6447/16.11.2020г., постановено по адм. дело № 14318/2019г., по описа на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на „Омега Трък сървиз“ ООД, срещу акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ №125/28.11.2019г., издаден от Директора на Б. дирекция „Д. район“ /БДДР/, с дадени задължителни указания за събиране на доказателства.

С жалбата се претендира недействителност на оспорвания АУПДВ, като постановен в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Поддържа се, че задълженията за годишни такси за правото на водоземане не са били определени коректно, тъй като са изчислени на база разрешеното общо водно количество, а в случая липсват данни за действително осъществено потребление и без да е монтирано измервателно устройство. Твърди се, че Разрешително №11590789/23.07.2012г. за водоползване на подземни води не е ползвано, тъй като при първото взето количество вода било установено, че тя е мръсна, с остра миризма и негодна за потребление по своите свойства, качества и вид. Предвид липсата на потребление дружеството-жалбоподател счита, че не е следвало да подава декларации по чл.194б от ЗВ, тъй като не е имало какво да се декларира. Посочва се, че проверка и контрол в присъствие на негов представител не са били осъществявани, а Констативният протокол /КП/, въз основа на който е издаден процесният АУПДВ, е съставен

единствено и само за целите на административното производство. Сочи се, че според разпоредбата на чл. 194, ал.2 от ЗВ основата за определяне на таксата за водовземане е отнетият обем вода, а в случая възприетият от административния орган метод не съответства на действително ползваното количество от водоизточника. Навеждат се доводи, че при липса на монтирано измервателно устройство и от съответния фиксиран начален срок на действие на разрешителното за водовземане, не следва да се счита възникнало правото на водоползване.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А., която поддържа жалбата. Претендира разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – Директора на Б. дирекция „Д. район“ оспорва жалбата. Навежда доводи за законосъобразност на оспорвания АУПДВ и сочи, че не са налице основания за отмяната му. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.07.2012г, на основание чл.44 във вр. с чл.52, ал.1, т.4 ЗВ, директорът на Басейновата дирекция за управление на водите Д. район е издал на „Омега Трък Сървиз“ ООД Разрешително №11590789 за водовземане от подземни води за „други цели“ - водоснабдяване на обект „Автомивка“, от воден обект „Кватернерен водоносен хоризонт“, чрез водовземно съоръжение: Тръбен кладенец в УПИ II, кв.1 (стар кв.3) по плана на м. „3. артерия - Централни гробища“. Според данните от Разрешителното на устието на кладенеца е изградена бетонова шахта в която на напорния водопровод са монтирани последователно възвратен клапан, водомер и спирателен кран, разрешеният годишен воден обем е 15768 м3. Срокът на действие на разрешителното е от 23.07.2012 г. до 23.07.2018 г., като началният срок за упражняване на правото на водовземане е „12 месеца от влизане в сила на разрешителното, при монтиран и пломбиран водомер“.

С Решение №РО-66/22.07.2016г. на директора на БДДР, на основание чл.79а, ал.1, т.3 във вр. с чл.52, ал.1, т.4 ЗВ, е отнето Разрешително №11590789/23.07.2012г. с титуляр „Омега Трък Сървиз“ ООД.

С Писмо с изх. №КД-04-06/18.10.2019г. на дружеството е била изпратена Покана за доброволно изпълнение на дължими суми за такси по ЗВ за периода 13.08.2013г. - 22.07.2016г. в размер на 7419.65 лева. В Поканата изрично е посочено, че при неизпълнение на задължението в указания 7-дневен срок, ще се пристъпи към принудителното му събиране по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Не е спорно по делото и се установява с приетите писмени доказателства, че Поканата за доброволно изпълнение е била връчена на дружеството - жалбоподател на 22.10.2019г. с известие за доставяне (обратна разписка) №ИД PS 5800 016MGWZ.

В писмен отговор вх. №КД-04-96-(1) са изложени доводи, идентични с тези в настоящата жалба - дружеството не се е ползвало от Разрешително №11590789/23.07.2012г. за водоползване на подземни води, тъй като било установено, че водата, за която е издадено е мръсна, с остра миризма и е негодна за потребление, поради което и не са били подавани декларации по чл.194б ЗВ, доколкото не е имало нищо за деклариране.

На 04.11.2019г. длъжностни лица на Басейновата дирекция са извършили проверка по документи на „Омега Трък Сървиз“ ООД, резултатите от която са обективирани в КП, утвърден от директора на БДДР. Според отразеното в КП дружеството не е подавало декларации по чл.194б ЗВ за иззетите/добити водни количества за периода

13.08.2013г. - 22.07.2016г. и/или справки - отчети за иззетите/добити водни количества за същия период, поради което и таксите по Разрешително №11590789/23.07.2012г. са изчислени на база разрешеното общо годишно количество. С писмо изх. №КД-04-96-(2)/13.11.2019г. жалбоподателят е бил уведомен за започване на процедура по издаване на АУПДВ за дължимите такси по Разрешително №11590789/23.07.2012г. и му е представен КП за извършената проверка по документи от 04.11.2019г. Писмото е било връчено на „Омега Трък Сървиз“ ООД на 16.11.2019г., с известие за доставяне.

Производството е приключило с постановяване на оспорвания АУПДВ №125/28.11.2019г.

Няма спор между страните, че претендираните от административния орган задължения за водовземане за процесния период не са платени.

По делото са приети и неоспорени от страните съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертизи от вещото лице Н. Г.. Със заключението на съдебно-счетоводната експертиза, е изчислена дължимата такса за максимален дебит, видно от която дължимите суми в максимален обем са определени правилно. От заключението на съдебно-техническата експертиза се установява, че в обекта не е видна нито една част от съоръжение за изпомпване на вода. Липсват каквито и да е видими признаци тези съоръжения някога да са поставяни. Не е монтиран и водомер, който да бъде пломбиран.

Разпитани са и свидетелите Х. А. Р. и Т. А. Д., от показанията на които съдът установява, че в процесния имот съществува сондаж, който е бил негоден за употреба и не е използван.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК. Разгледана по същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният акт е издаден от Директор на Б. дирекция, „Д. район“ , който съгласно разпоредбата на чл.195б ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. В този смисъл, оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, на което е изчислена.

Оспореният АУПДВ е издаден в несъответствие с приложимите материалноправни норми.

Като основание за изчисляване на таксата на база разрешено годишно водно количество, са посочени разпоредбите на чл.8, ал.1, чл.10, ал.2 и § 1, т.2 от ДР от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обекти и за замърсяване, приета с ПМС №177/24.06.2011 г. Според разпоредбата на чл.8, ал.1 когато компетентните органи по чл. 190, ал. 1 и чл. 191, ал. 1, т. 2 ЗВ установят, че в състоянието на довеждащата система до обекта, в който се ползва минералната вода, са настъпили повреди, препятстващи упражняването на предоставеното право за водовземане, и системата не е собственост на титуляря на разрешителното, таксата за

водоземане се определя на базата на отнетия обем вода, измерен чрез отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства и температурата на минералната вода. Посочената законова разпоредба не е приложима в настоящият случай. Според приетата по делото СТЕ в обекта не е монтиран и plombиран водомер, с който да се измери количеството на отнетия обем вода. По делото не е приложен и протокол за plombиране с номер на plombата.

Отделно от това, дружеството е титуляр на разрешително за водоземане от подземни води №11590789/23.07.2012г., в което е фиксиран началният срок за упражняване на правото на водоземане – 12 месеца от влизане на сила в разрешителното, при монтиран и plombиран водомер. За да влезе в сила разрешителното и за да започне фактическото използване на водоземния обект, следва да са налице кумулативно определените в разрешителното предпоставки във фиксирания начален срок, а именно – до 12 месеца от влизане в сила на разрешителното, при монтиран и plombиран водомер. От приетите по делото доказателства се доказва, че във фиксирания начален срок, а и до момента на изготвяне на СТЕ, в обекта не е монтиран водомер, липсват помпени съоръжения и не е наличен надлежен протокол за plombиране.

В този смисъл, при несбъждане на условията, правото за водоползване не се счита възникнало, поради което не се дължи и съответната такса, предмет на процесния АУПДВ.

При горните мотиви съдът намира, че е налице основанието на чл.146, т.4 АПК за отмяна – издаденият административен акт противоречи на материалноправните разпоредби. Предвид това жалбата е основателна, поради което същата следва да бъде уважена.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на разноски. Същите следва да бъдат определени съгласно представения списък, в размер на 2050 лв. – адвокатски хонорар за процесуално представителство в размер на 1050 лв., както и деловодни разноски за депозити за вещо лице в размер на 1000 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на публично държавно вземане №125/28.11.2019г., издаден от Директора на Б. дирекция „Д. район“.

ОСЪЖДА Б. дирекция „Д. район“, [населено място] да заплати на „Омега Трък сървиз“ ООД - [населено място] деловодни разноски в размер на 2050 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: